

«Els separatistes són allà!...»

Insistim perquè els alt... assisteixen. La campanya contra Catalunya, a Madrid, va guanyant diaris. A «El Socialista», s'hi ha afegit «CNT». Qui més vol ésser-hi?

«El Socialista», en un article que ahir ens vam veure privats de reproduir i de comentar, diu, entre altres coses, que Catalunya actua inspirada per «la figura de judici de Cambó y el libro de cheques de la facción».

Res més que això. Ara resulta que els nostres soldats, quan moren al front de Madrid — de Madrid, senyors! — i d'Aragó, moren pel finançer de la Lliga, i resulta que quan els catalans es troben el pa de la boca per donar-lo als refugiats, ho fan obeint indicacions maquiavèliques del senyor Cambó; resulta que quan els avions facciosos semblen la mort per les costes catalanes, els nostres compatriotes moren felixos, puix que moren per fer el joc al senyor Cambó...

«CNT», de Madrid, ha fet una descoberta no menys important que la de «El Socialista». Ha descobert que Catalunya té un «fondo reaccionario». I, a l'acte, proposa el remei adequat: reduir l'autonomia de Catalunya. Per arribar a aquesta reducció — diu aquell diari — no hi ha res com «augmentar la preponderància de la C.N.T. en Catalunya».

Aquest remei, ja feia temps que el sospitàvem. Es més, diríem que hom en l'ha aplicat ja algunes vegades, i darrerament a grans dosis. El mal — mal per a ella, bé per a nosaltres — és que Catalunya es riu dels tractaments de curander, i que aquestes injeccions de descatalanització a la llarga no li produeixen sinó efectes contraris.

Ignorem quines intencions terribles deuen inspirar aquesta campanya contra Catalunya, feta en uns moments tan delicats. Si és que pretén aprofitar les circumstàncies tràgiques en què vivim per a minimitzar la personalitat catalana, fa un flac servei a la causa antifeixista. Perquè l'abrandament liberal de Catalunya reposa, per sobre de tot, en el seu sentiment nacionalista.

Quan Catalunya s'aixecava contra la monarquia — i s'hi aixecava en un temps en què alguns amics de «El Socialista» col·laboraven amb la dictadura militar — ho feia perquè l'esperit monàrquic era consubstancial amb la idea unitària de l'Estat, amb la política d'opressió dels pobles peninsulars.

Per als catalans, la República representava la llibertat. Per això, abans que enlloc fou proclamada a Barcelona. Des del 14 d'abril del 1931, la República democràtica i les llibertats catalanes han fet el mateix camí. Quan la República es desviava del seu origen democràtic, Catalunya, amenaçada en la seva llibertat, reaccionava virilment.

Nosaltres neguem rodonament que els que fan d'anticatalanista siguin feixistes sincers. Ho neguem, no solament amb la paraula, sinó amb els fets. Ho neguem amb l'exemple d'aquest soldat català que porta al seu cos divuit ferides rebudes el passat novembre en la defensa de Madrid, i que ens explicava com al front hom li arrencà el distintiu que l'acreditava de soldat català.

— Els separatistes són allà!... — ens deia el nostre soldat.

I una llàgrima de dolor se li escorria pel seu únic ull.

Davant la reunió de demà

DIUEN DE LONDRES: «El Govern anglès segueix fermament disposat que no es parli de bel·ligerància fins que no s'hagi obtingut un progrés efectiu en la retirada dels voluntaris»

Londres, 29. — De l'enviat especial de l'agència Fabra.

La reunió que celebrarà demà el sots-comitè de no intervenció ha desvetllat un viu interès. Ningú no té indicacions del que realment succeirà en aquesta reunió. Fou per a tractar d'aquesta reunió que Grandi visità el primer ministre Chamberlain? Als cercles polítics s'afirmava anit passada que no; que la visita de l'ambaixador italià no té res a veure amb la situació espanyola. Però com que la situació espanyola, des del punt de vista de les relacions italo-britàniques, és un factor més de la divergència, és impossible de fet abordar un problema sense que es plantegi l'altre. De totes maneres no es tenen indicacions quant a la importància de la reunió entre els dos estats.

Demà és la reunió del sots-comitè i — fins a mitja nit d'ahir — solament s'havien rebut dues respostes al qüestionari britànic: l'anglesa i la polonesa. Se sabia, de totes maneres, que França havia cursat la seva. Per altra part, les indicacions de Malski sobre el punt de vista de la U.R.S.S. en allò que es refereix a la bel·ligerància de Franco són, ja gairebé una contestació.

Als cercles diplomàtics s'assegurava anit passada que malgrat tots els rumors que han vingut circulant en aquests últims dies, el Govern anglès continua fermament disposat que no es parli de la concessió del dret de bel·ligerància fins que s'hagi obtingut un progrés efectiu en la retirada dels voluntaris. L'actitud del Govern francès continua essent igualment molt ferma.

Dos italians fugitius del camp facciós

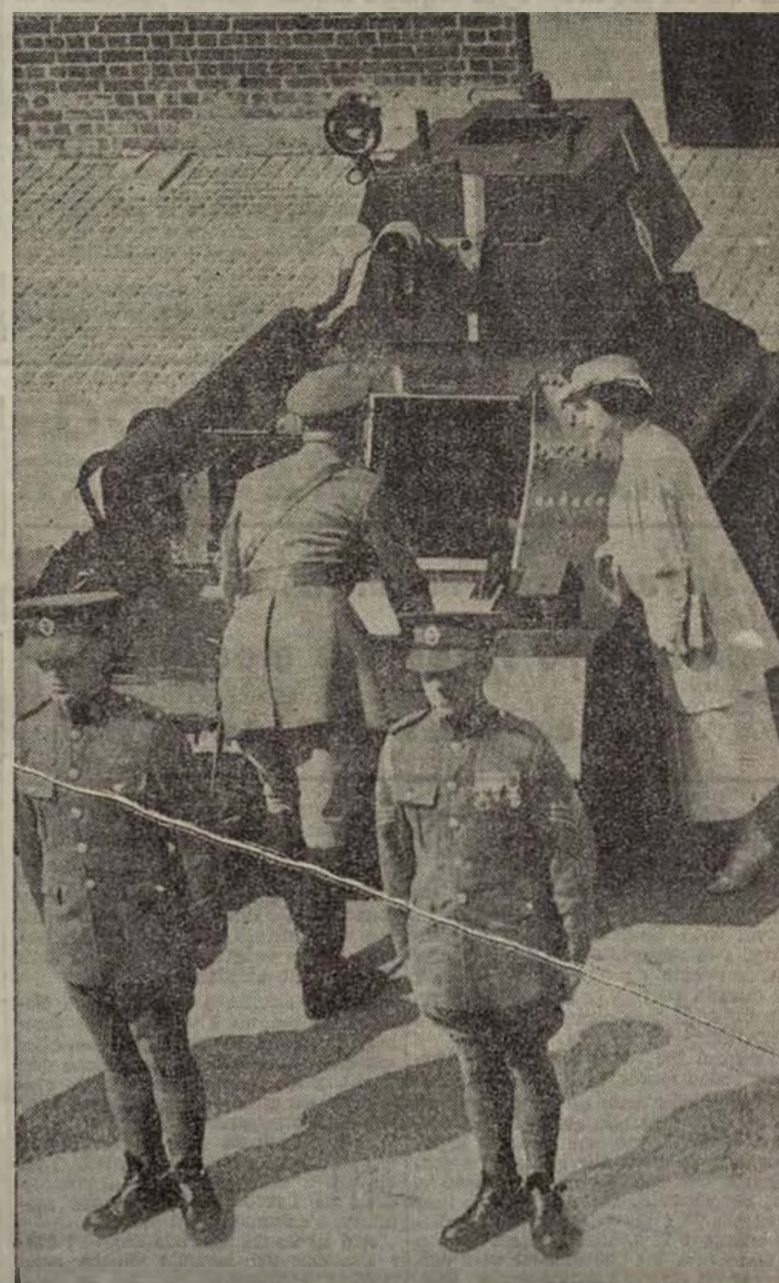
FARYS: He combatut voluntàriament als fronts de Guadalajara, Bilbao i Santander.

MOLINARO: Vaig ésser enrolat per a anar a Abissínia. Quan em vorlaren a Espanya vaig protestar de l'engany.

TOTS DOS HAN FUGIT PER ESCAPAR ALS MALTRACTAMENTS DE QUE EREN OBJECTE

Buena, 29. — Tres súbdits estrangers que intentaven passar a Espanya sense satisfer les exigències del control de no intervenció han estat detinguts per la gendarmeria d'Hendaia. Per altra part, dos soldats italians, Constantino Farys i Enrico Molinaro, aconseguiren desertar a través de la muntanya i passar la frontera francesa. Farys, conduït a la caserna de Policia d'Hendaia. En el curs de l'interrogatori Constantino ha declarat haver combatut voluntàriament als fronts de Guadalajara, Bilbao i Santander. Molinaro ha declarat que havia estat enrolat per a anar a Abissínia. La seva arribada a Espanya — ha dit — li causà tal decepció que protestà de l'engany. Passà en consell de guerra i fou condemnat a alguns anys de presó. Tots dos han declarat que havien fugit per tal d'escapar dels maltractes de què són objecte.

Per a la guerra que s'apropa

Les agències d'informació ens portaren ahir la notícia dels incidents ocorreguts al territori lliure d'Irlanda durant la visita dels reis d'Anglaterra a l'Ulster. Amb diversos actes de violència, un sector irlandès ha volgut expressar el seu descontentament pel viatge dels monarques britànics a l'illa irlandesa. Vegeu, en aquesta foto, la reina Elisabet inspeccionant un tanc d'un regiment mecanitzat fa poc, d'acord amb el pla de rearmament anglès (Keystone).

Acció ofensiva a diversos sectors del front aragonès

Ha estat ocupat el molí de La Salina

Comunicat del cap de l'Exèrcit de l'Est a S. E. el President de Catalunya: «Segueix l'acció ofensiva de les nostres forces en diversos sectors d'aquest front. S'han millorat les posicions últimament conquerides i s'ha ocupat el molí de La Salina. En aquesta operació s'han ocasionat a l'enemic nombroses baixes i se li han agafat als-cents caps de bestiar i algunes cavalleries.

Socialistes i comunistes francesos

«Es constituirà el partit únic», escriu «L'Humanité»

Paris, 29. — En un article titulat «Es constituirà el partit únic» el periòdic «L'Humanité» afirma que sen el Congrés de Marsella no es produï cap divergència susceptible d'impedir la realització de la unitat política dels partits socialistes i comunistes. «Per això — continua dient el periòdic —, per decisió del Comitè central del partit comunista s'han sotmes proposicions concretes al Comitè d'enllaç dels partits socialista i comunista. Segons aquestes proposicions la C.A.P. socialista i el Comitè Executiu central del partit comunista es reuniran conjuntament dues vegades al mes. Els organismes regionals faran igual. Els elegits d'ambdós partits actuaran de comú acord. La propaganda serà organitzada conjuntament arreu del país.»

La posta en pràctica d'aquestes proposicions imposa la resolució conjunta de certes qüestions, especialment les de les eleccions cantonals del pròxim octubre.

Brunele no significa un revés de les nostres armes

«Claridad», de Madrid, parla dels darrers successos guerrers, i diu: «Brunele, terra de ningú en l'actualitat, és un accident per les conseqüències que ha tingut per a l'enemic no significa un revés de les nostres armes.»

La guerra, per ésser guerra precisament, té els seus alts i baixos naturals. L'enemic no es deixa arrencar la seva posició voluntàriament. És a n de comptes, una conseqüència dels mètodes posats en pràctica pel capitalisme, que no accedeix a deixar-se desposseir ràpidament dels seus privilegis.

Han entrat a PEQUIN

Xang-Hai, 29. (Urgent.) — Anuncien de Nanquin de font ben informada que el 29 Cos de l'Exèrcit ha evacuat Pequín a les vuit. Les tropes japoneses hi han entrat poca estona després. La ciutat està completament isolada per la interrupció de les comunicacions telegràfiques i telefòniques.

Pequín, 29. — La resistència del 29 Cos a Pequín ha acabat poca estona després d'haver-se'n anat el general Sun Xe Iuan.

Pequín, 29. — L'Agència Reuter anuncia que se celebren negociacions de pau entre xinesos i japonesos, a Pequín. La ciutat presenta ara aspecte normal.

Aquesta notícia es refereix segurament a les negociacions entre autoritats xineses i japoneses després de l'entrada d'aquestes últimes a la ciutat.

ELS VAIXELLS DE GUERRA NIPONS HAN COMENÇAT L'OFENSIVA A TAKU

Toquio, 29. — El ministre de Marina comunica que els vaixells de guerra japonesos han començat l'ofensiva a Taku, amb la cooperació de les forces militars. Aquesta expedició de càstig es deu al bombardeig d'un canoner japonès.

ENTRA EN JOG L'AVIACIO JAPONESA

De font xinesa s'anuncia que les forces que atacaren les dues estacions de l'estació Central i Est, la qual cosa ha provocat gran alarma entre els habitants de les concessions. Els morters i les metralladores no han parat de funcionar.

De font xinesa s'anuncia que les forces que atacaren les dues estacions foren tropes xineses de la 38 divisió. A les tres ha circulat el rumor segons el qual els xinesos han ocupat l'estació Central i s'esforçaven a desallotjar els japonesos de l'estació. A les quatre el combat s'ampliava i els avions japonesos s'han elevat amb la intenció de localitzar l'adversari.

Els xinesos han ocupat Langfang

Tientsin, 29 (Urgent). — De font xinesa s'anuncia que les tropes governamentals han ocupat Langfang.

ELS ANTIAERIS DISPAREN CONTRA ELS AVIONS JAPONESOS

Tientsin, 29. — A les sis es sentí el soroll inintermpt del foc de fuselleria que semblava procedir de l'est i nord. Els canons antiaeris xinesos tiraven sobre els avions japonesos que continuaven sobrevolant la regió.

El consolat japonès anuncia que dos obusos caigueren a la concessió japonesa sense fer víctimes. L'Estat

Major japonès anuncia que l'atac contra l'estació de l'Est i la concessió japonesa està dirigit per elements de les tropes xineses de tendències antijaponeses.

EL COMBAT A LES RIBES DEL PEIHO

Tientsin, 29. — La concessió francesa ha estat posada en estat de defensa i la colònia en seguretat. Amb tot, accentuant-se el foc de fuselleria degut a la tensió existent entre els dos bàndols, el consolat francès requereix l'ajut de les tropes franceses.

Els combats comencaren a les dues de la matinada a les dues ribes del Peiho que passa per Tientsin. Les concessions francesa i italiana foren aconseguides pel foc dels combats. Es confirma que un mariner italià i un anamita foren morts. Continuen els combats entre les tropes japoneses i els francitadors xinesos.

XINA TAMBE HA TINGUT UN FRANCO

El general X: - u-Xan s'ha passat als nipons

Xang-Hai, 29. — De bona font s'anuncia a Nanquin que el general X: - u-Xan, comandant de la guàrdia civil de la Xina septentrional, amic declarat dels japonesos, ha tallat la línia del ferrocarril de Pequín a Sul-Iuan-Xaho, ocaltant situada a deu quilòmetres al nord de Pequín.

De resultes d'aquesta tracció, el general Sun Xe Iuan i les unitats del 29 Exèrcit, que resistien els japonesos, han sortit de Pequín, a dos quarts de dotze d'anit passada, amb direcció a Paotingfu.

El general Xang-Tse-Xung, alcalde de Tien-Tsin i comandant de la 38 divisió, assumeix interinament les funcions de Sun Xe Iuan.

Acord entre la «Air France» i la «Lufthansa»

Per a explotar diverses línies aèries

Paris, 29. — «Le Matin» publica la següent informació:

«Així com França i Alemanya acaben de signar un acord comercial, també les companyies de navegació aèria «Air France» i «Lufthansa» han estat autoritzades per llurs Governaments respectius per a signar un conveni referent al sud d'Europa i Amèrica, Orient i l'Atlàntic nord. Res no canvia en allò que es refereix a Europa i Amèrica del Sud; no obstant, Dakar es convertirà en port internacional. Rebrà especialment avions i hidroavions de la Lufthansa. Quant a l'Orient, serà concedit dret de pas a Damasc a l'aviació alemanya, que estudia una línia a Xang-Hai, passant per Síria.

Finalment, referent a l'Atlàntic nord, ambdues companyies estudien de comú acord el problema de l'enllaç Europa-Amèrica des del punt de vista tècnic. L'acord comercial en tot cas intervinirà al principi de l'exploració.

Resposta francesa

Paris, 29. — Ahir a la tarda el Govern francès llurà la resposta al qüestionari britànic sobre els assumptes espanyols.

El «guanyar temps» dels totalitaris

Aquesta tarda aniran rebent-se, a Londres, a les oficines del Comitè de no intervenció, instal·lades al Foreign Office, les respostes dels Governos signataris del pacte de «neutralitat». Els diplomàtics desxifraran el veritable sentit que s'amagarà darrere les frases amables i les fórmules consagrades. I, a fi de comptes, resultarà que el pla de Mr. Eden —sobre el qual versaran les respostes— obtindrà els vots d'uns i altres; tots, però, amb reserves. Caldrà discutir aquestes reserves, estudiar noves proposicions addicionals, consultar sobre elles els respectius Governos, fixar noves dates de reunió, establir terminis una altra vegada. I esperar. I esperar encara més... Aquest sembla el destí del Comitè de Londres i de tot el sistema de no intervenció.

Si el Reich i Itàlia responen acceptant el pla de Mr. Eden, podem estar segurs que és que porten alguna segona intenció. I no serà pas gaire difícil d'endevinar-la. ¿Què poden voler els països feixistes? Allò que ajudi Franco, que mantingui l'actual impunitat de la seva col·laboració o, almenys, que permeti continuar el suport al «Govern» de Salamanca.

El pla del ministre de Negocis Estrangers anglès (ho permet, tot això?) Si? Doncs, aleshores serà aprovat per les potències feixistes i els seus satèl·lits. El pla de Mr. Eden s'hi oposa o ho dificulta? Si és així —que no és pas segur—, aleshores Alemanya i Itàlia no s'oposarien pas descaradament a la seva acceptació, perquè això seria anar massa ràpidament al gra i facilitar que es cerques, també de pressa, una nova fórmula o un nou «statu quo». En aquest cas, els delegats de Hitler i de Mussolini farien proposicions de rectificació, consultarien de nou els seus Governos, intentarien, de la manera que fos, guanyar temps i entrebancar la marxa de les deliberacions.

En realitat això és el que han fet fins ara —i bé cal dir que amb la complaença de lord Plymouth i del seu superior, mister Eden—. Que continuaran fent-ho, si n'han de treure profit, és cosa que ja es pot donar com a segura.

Però el que és més difícil d'assegurar és que els delegats francesos i soviètics, que ja han començat a mostrar-se enèrgics, permetin un nou ajornament. És ja massa clar el joc dels feixistes; el que volen és guanyar temps, sigui com sigui, perquè els representants de les potències autènticament democràtiques puguin fer-se còmplices dels projectes nazis i mussolinians.

Què farà Anglaterra? Què farà Mr. Eden? De la resposta que els fets donin a aquestes preguntes depèn que la reunió de demà, divendres, del Comitè de Londres, sigui una reunió més, una reunió adversa o una reunió favorable a la causa de la República...

Una veu que esdevindrà famosa

Té un cabell negre, negríssim, lluent, irrisat ara de reflexos sota la llum elèctrica de la sala on conversem. És més aviat alta, molt bruna, amb una profunda morenorr natural amb la qual juguen un gran contrast

les seves dents blanques, perfectes, simètriques. Els ulls són negres i grossos. Un bell conjunt tanmateix de qualitats femenines en una noia de vint anys.

Aquesta noia és Carme Gràcia. Quan la coneixeu us sembla estrany que aquest nom i aquest cognom no siguin un pseudònim que ella usi. Flexible, bruna, sembla més aviat una xicota d'Anglaterra, una «Carmen» que no una filla de La Fuela de Hijar. I Gràcia també és el seu rostre i el seu conversar i la seva simplicitat.

Però ella té quelcom de meravellosos que supera aquestes qualitats físiques ja descrites: la veu, una veu imponent, que farà d'ella ben aviat una cantatriu excel·lent, que esdevindrà famosa, ens atrevim a dir.

No necessitem pas de sentir-la cantar per a embadalir-vos amb la seva veu de soprano; en teniu prou que us digui: «bon dia!», «salut!», «com esteu?» «fins ara per sentir-vos atre, per aquell dring musical que s'escapa de la seva gola, aquell so ple de sons. Les paraules més banals agafen, en sortir de la seva boca, una harmonia profunda. La seva conversa és un enfilall, una cadena rica de sonoritats i de contrastos musicals.

Ha cantat poc, però pensa cantar en molts llocs. Els comptats amics que l'havien sentida són els que m'han portat a la Institució del Teatre que dirigeix Joan Alavedra.

Avui canta cançons catalanes, aries d'òperes, Mozart, Haendel, Lotti i lieder. L'heu de sentir en la «Serenata» de Strauss, i en la «Fisancina» de Schubert.

Manquen justament vint minuts per a començar el concert quan ella entra. Encara s'ha de canviar de vestit, vocalitzar una mica, prendre's una cafè sense sucre, ordenar les partitures i manca també que entrin.

Les presentacions han estat ràpides. La sala convencional de la Institució s'ha emplenat de públic.

—Mireu, amb el vostre permís, me n'aniré a canviar de roba i mentrestant podem parlar.

No s'espanti el lector ni mai pensis. Entre Carme Gràcia i nosaltres, hi ha una espessa cortina que, si bé ens priva totalment de veure el que passa dins de l'aula de maquillatge, ens

permet de parlar i d'entendre'ns perfectament.

—Primer de tot, Carme, us hem d'esser sincers. No venim a fer-vos un interviu d'aquests tan «suavets» que hom acostuma a fer a les emisso i, amb la mateixa impudència, a la gent famosa. No és pas hora de frivolitats ni de preguntes estranyes. Venim a aplaudir-vos i a conversar amb vos una estona, amicalment i periodísticament parlant.

A l'estança, i darrere la cortina famosa, hi ha junt amb nosaltres Joan Alavedra, els germans Puig Farran i Itàlia Cantieri de Seguí, professora de Carme. Sembla que estiguem representant una obra de Goldoni o el «Cavaller de la Rosa».

Gràcia, darrere al tapis,riu... —No rigueu tant i afanyeu-vos o si no, us tocarem les sis aquí dintre —diu algú.

Nosaltres comencem una mena d'interrogatori periodístic per així explicar al nostre lector quelcom de la vida d'aquesta noia a la qual tothom augura un gran esdevenidor.

—On heu estudiat?

(No preguntem quants anys té, perquè els sabem, ni d'on és filla perquè també coneixem aquesta dada biogràfica.)

—A l'Escola Municipal de Música. Allí he seguit tots els cursos de la meua carrera. La Fornells ha estat la professora que m'ha ensenyat.

—I aquí, a la Institució del Teatre?

—Segueixo uns altres cursos de declamació i pràctiques escèniques, perquè, tot i que canti cançons catalanes i «lieders», la meua ambició i l'admiració pel «fort», crec jo, és el teatre, l'òpera.

Sóc aspirant i concursant al «Premi Barrientos», beca instituida per la gran cantatriu catalana, que dona dret d'anar a París a estudiar amb ella. Obtenir aquest premi és la meua màxima aspiració momentàniament, després l'òpera...

—Fa molt que canteu?

—Primer vaig cantar que enraonar. Cantava sempre. Als festivals del meu col·legi de La Fuela de Hijar, a casa, davant de les meves amigues. Als set o vuit anys vaig marxar

amb els meus del poble. Ara m'han tornat a sentir.

—Hi heu anat?

—No; per ràdio.

La gent es posa a la plaça principal de La Fuela al peu d'un arbre. Eren companyes meues d'infantesa, amics de l'escola, ara ja grans com jo. Entre la multitud que m'envolta al peu de l'arbre, hi ha el meu avi que plorava de sentir-me cantar, gràcies a un invent que no acaba d'entendre ben bé...

La cortina s'ha alçat i de l'aula de maquillatge de l'escola, ha sortit la jove cantatriu amb un vestit d'organdi blanc, romàntic, de tall llargues i amples, una corbata al pit i el més bell dels seus ornaments als llavis.

El concert ha començat. En bar-se la primera cançó els amics i nosaltres ens hem mirat. No ens guanyàvem; té una veu magnífica que la farà famosa...

M. R.

Del meu «bloc» de guerra

EL «PIERCE» 35 H.P.

El nostre resum de la jornada d'avui ha estat catastròfic. Ja de bon matí hem començat a equivocar-nos.

Anit, mentre tragèiem les últimes gotes del conyac de la cantimplora de Recasens, el tinent Cardó, el tinent d'informació Joan Castro, el zofer i el signant d'aquestes ratlles acordarem marxar a les avançades de la 65 Brigada Mitja.

Els dos tinentes essentals —dos amics 200 per 100— volien viure la crònica d'avui; volien veure com els periodistes conversen amb els soldats en els mateixos parapeys; volien veure com traduïm els efectes dels obusos quan esclaten a terra; volien veure... És a dir, volien ficar el nas per un forat.

Al matí següent el «Pierce» 35 HP i nosaltres ens posarem en marxa. A tres quilòmetres exactament, avaria de carburador. Benzina bruta i carburador embussat. Ja tenim el minyó que portava el colant desmuntant peces i començant a bufar el dipòsit.

Tot és inútil, no hi ha manera de fer-lo rullar. Desistim i pleguem veles.

Prismàtics, carter i papers, tot aviat una altra pegada i a peu. El cotxe l'hem deixat en un recó de

carretera i el zofer, tot renegant, va entretenir-se bufant.

A l'Estat Major tots comenten el fet. No manquen malicioses que ens obsequen amb unes quantes mojes.

Acabem de dinar.

Constatem el «Boletín de Informaciones». Encara no hem picat la darrera línia quan ens diuen:

—L'enllaç ja és aï.

—Vols venir? —ens diu el tinent Castro.

—Sí. Així podré certificar una curia i posaré un telegrama a Barcelona.

Roches ha pujat al departament: —El cotxe ja està llest.

Marçem. Estarem deu minuts amb la civilització. Estarem deu minuts en una ciutat que té llum elèctrica, barberies i fleques.

—Reilamp! —sento que crida Castro.

—Què passa? —pregunto, un xic esperat.

—Fixa't!

El «Pierce» 35 HP està davant nostre, amb la capota camuflada.

—Aquest cotxe està avariat!

—Aquest cotxe està bé —ens replica Roches, mig empipat—. ¿Us penseu que no sé arranjar cotxes?

Marçem.

Una nova agresió frustrada de l'aviació facciosa

Aquesta matinalada ens ha estat facilitada la següent nota de la Comissaria General d'Ordre Públic:

«Pocs minuts abans de les dotze de la nit han funcionat les sirenes d'alarma i tot seguit han entrat en acció les bateries antiaèries, les quals, amb llurs disparats, han allunyat uns aparells facciosos de bombarder que s'havien apropiat a Barcelona per la banda de mar i il·litoral.

Els avions, en llur fugida, han deixat caure alguna bomba, sense precisió, que ha produït uns ferits lleus i danys d'escassa consideració.

Dues hores més tard les sirenes anunciaven que havia cessat l'alarma.»

Indultats

Rio de Janeiro, 29. — El tribunal especial ha indultat 35 acusats d'haver participat en el moviment comunista del 1935.

Els restants 26 acusats han estat condemnats a penes diverses.

MALLORCA sota el jou feixista

A Mallorca l'economia està esfondrada. El feixisme no ha sabut organitzar res, llevat de la repressió salvatge que el caracteritza. El poble roman en una situació anglosa, gairebé desesperada.

A la «feina» criminal del «eflorio» de les bandes de la J. O. N. S., cal afegir-hi el greu problema de l'atur forçat en la indústria del flet, singularment de la construcció; el terrorisme de les espoliacions, sota noms diversos, i l'estroncament absolut del turisme.

La confiscació dels bens és el flagel per als homes d'esquerra. Tothom acusat de pertanyer als partits del Front Popular és reduït a la misèria, encara que se'l consideri «element inactiu».

La més lleu infracció a les disposicions és castigada amb importants penes, de les quals únicament es salven els afectes a la facció.

Shan reduït els jornals i, en canvi, la jornada de treball ha estat augmentada en una hora més a profit de la subversió «Pro Glorioso Movimiento Nacional Salvador de España». Shan gravat en un 3 per cent les tributacions: urbana, rústica, industrial i pecuària. Així mateix s'ha emes un segell amb el jou i les fletxes de Falange sota la llegenda «Faro Forzosa», obligatori en totes les transaccions, la quantia del qual està en relació al volum de l'operació. Els llibrets del paper de fumar «El violón», que es venien a cinc cèntims, tenen el recarrec d'un segell de deu cèntims, primer de la sèrie.

No cal dir com és de greu i estès a totes les classes socials el malestar econòmic, especialment entre els camperols, obrers i petita burgesia.

BELGICA-ESPANYA

La gran campanya realitzada fins al present s'intensificarà de faiso progressiva

La solidaritat belga amb l'Espanya republicana ha tingut gestes emocionants i propagandistes fervorosos com Huysmans, Vanderveide, Isidore Blume i altres no menys prestigiosos.

En un article publicat per August Bieck a «Le Peuple», s'estimula als belgues a prosseguir la labor empresa. I els dona a conèixer els perills d'una victòria italo-alemanya. Heus ací el text:

«El dia elegit pel cabdill rebel, el general traïdor Franco i els seus acòlits d'Itàlia i d'Alemanya, per a ofegar en sang el poble espanyol, desitjos de llibertat no pot passar desapercebut.

A tots els districtes, gairebé sense excepció, han tingut lloc reunions públiques i se celebraren manifestacions. Tenim la seguretat que milers de treballadors aprofitaran aquesta ocasió per a exterioritzar la seva simpatia a l'Espanya republicana. Fent-ho ells, demostraran que segueixen essent fervorosos partidaris de la llibertat, de la Democràcia i del Dret, per a la qual cosa els combatents espanyols es batien amb un valor admirable.

Però l'expressió d'aquests sentiments no és suficient. S'espera més i millor de cada un. Les paraules es prodiguen amb facilitat, però no tenen cap valor si no van seguides pels actes.

El moviment obrer belga té dret a sentir-se orgullós del que ha fet fins ara. Els cabals recollits ascendeixen actualment a la xifra de 2.800.000 francs, a la qual es pot afegir l'enorme quantitat de teixits, vestits, quinyes i altres donatius en espècie, així com els grans sacrificis que s'han fet pels nens bascos. El que tot això representa no es pot valorar.

Cal subratllar que els que han posat més calor i entusiasme en aquesta solidaritat, han estat els treballadors. No obstant, no pot fer constar, amb alegria, que hem rebut donatius molt importants de molts burgesos. Fem constar això amb satisfacció perquè demostra que la burgesia belga veu clarament el joc abominable dels feixistes a Espanya.

En aquest terreny foren brillantment batuts els reaccionaris de Bèlgica. Algunes comtesses i altres dames nobles, defensades per la flor de la reacció, treballen per a Franco des del principi de la guerra civil. Una circular confidencial enviada fa algunes setmanes, comunica que aquelles que treballen per ell, malgrat fer-ho en un ambient social on el diner no manca, han recollit fins ara una quantitat que no arriba a la quarta part de la recaptada per nosaltres.

La nostra acció de solidaritat no pot afeblir-se. I feixment, no s'ha afeblit. Fa alguns dies, l'«Ath-Journal» ens va donar 300.000 francs. Veieu, que tant ha fet ja, ha lliurat 80.000 francs i Brussel·les ha promès lliurar de seguida 65.000 francs producte de la setmana de solidaritat. Segurament tots els districtes faran un esforç per a aproximar-se a aquestes xifres, i superar-les encara.

El joves salten pertot venent a milers els exemplars de la tarja de solidaritat editada novament, amb el text següent:

«Guanyeu l'opinió pública a la causa de la República espanyola.»

A més d'aquesta acció i paral·lelament, cal realitzar-ne una altra a veïment més llarg i, per tant, més difícil.

Bèlgica està regida per un Govern democràtic. Sobre la base del mateix principi, el Govern ha d'adaptar-se a la majoria del país. S'ha de fer un gran esforç per a fer comprendre les veritables circumstàncies del drama espanyol, als que estan mal informats o mancats d'informació. Els treballadors, els camperols i els burgesos saben bé de què es tracta. Aviat, per tant, assolirem la pressió irresistible que és indispensable per a marxar pel camí que creiem necessari amb l'objecte d'evitar mal pitjors.

Els arguments abundan. Franco, en lluita contra el poder legal, no retrocedeix davant dels assassinats en massa.

Alguns catòlics, conscientment o inconscientment, tracten l'assumpte com una qüestió religiosa, quan aquesta, precisament, no té res a veure amb això. No cessen de denunciar les agilitacions nazis, obertes o velades contra l'Església a Alemanya. Però al costat d'això, fan cròries als seus fidels que aquests mateixos nazis envien a Espanya masses de material de guerra i milers d'homes per a defensar la mateixa religió. Tal ingenuïtat —o hipocresia, segons la importància del cas— ha d'esser evasida.

La veritat és, que Itàlia i Alemanya, per mitjà de Franco, que només és un instrument a les seves mans, persegueixen un triple objectiu, polític, econòmic i bel·lic.

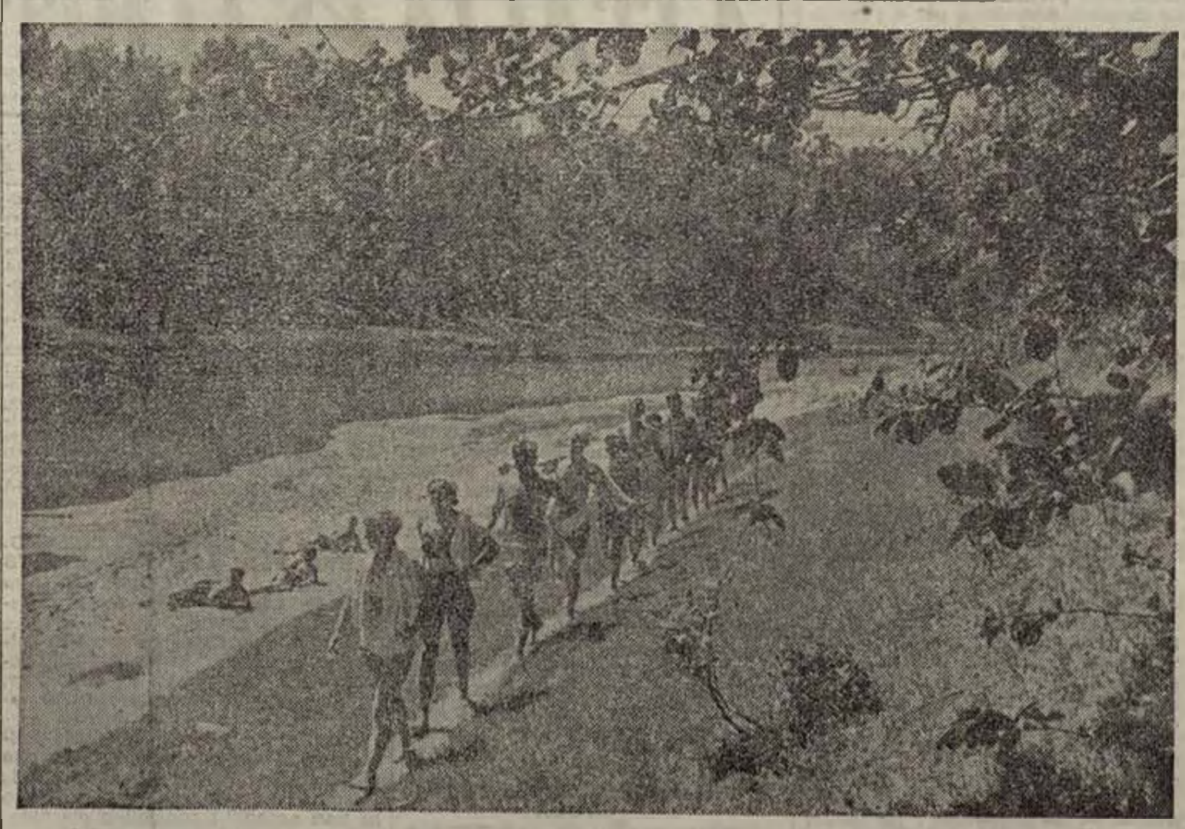
Políticament, per la creació d'un nou Estat feixista, es tracta d'aixecar el prestigi i la influència del feixisme a Europa.

Econòmicament, els països pobres en primeres matèries, tals com Itàlia i Alemanya, han adreçat les seves mirades cap a les riqueses de les mines de coure de Riotinto (la societat anglesa ha estat obligada per Franco a cedir tota la producció a una societat que ensenya la lluita a Alemanya —el desembre 143.000 tones, 30.000 més que el maig— al preu imposit de 42 pessetes per lliura, o sigui menys de la meitat del seu valor), i cobegen els minerals de ferro d'Espanya i del Rif, el mercuri —les mines més riques del món— el manganès i els minerals de plom. Tota la història d'aquesta guerra només és un pillatge al qual es lliuren Itàlia i Alemanya, mogudes per la seva bogeria d'armaments.

Una Espanya al servei d'Itàlia i d'Alemanya, significaria, en la guerra futura, un enemic de França, que haurà de tenir en compte l'amenaça de les relacions franceses amb Àfrica del Nord i el tancament per a Anglaterra de la Mediterrània. Tot això augmenta, per tant, les possibilitats de les dictadures desitjoses de guerres.

Fem penetrar aquests arguments al cervell dels belgues mal informats i creem l'atmosfera necessària per tal d'aconseguir una acció més coordinada i més conscient dels Governos democràtics, que aviat serà assolida. Feu aquesta propaganda d'home a home i realitzareu un servei inapreciable no solament a l'Espanya republicana, sinó a la Llibertat, a la Democràcia, al Dret i a la Pau, que redundarà a benefici nostre.

Cases de repòs a la URSS

L'article 119 de la Constitució russa diu: «Els ciutadans de la U.R.S.S. tenen dret al repòs». Aquest dret al repòs i a les vacances, l'Estat soviètic vetlla perquè es compleixi, per tal que tothom, tots els milions de treballadors soviètics, puguin gaudir-ne.

Als voltants de Moscou, Leningrad i Kiev s'alcen centenars de torres i edificis on s'allotgen els ciutadans que cerquen el repòs anual que el Govern els concedeix.

A un centenar de quilòmetres de Moscou,

a la vau de la Moscova, existeix un bell indret, conegut amb el nom de la «Suïssa russa». Aquest lloc és un dels preferits pels treballadors de la capital i la regió.

Moltes d'aquestes cases de repòs i sanatoris són construïdes pels sindicats. Durant l'any passat han gaudit de vacances en aquest indret únic més de 2.100.000 treballadors.

La fotografia d'avui recull un moment d'esbarjo d'aquests homes, que gaudeixen d'unes vacances ben justes (Universal)